

KIS HÍR

KÉT KIS MAGYAR. (Lásd a 359. lapon.)

LX. köt. 23. szám.

Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1901. június 9-én.

A GAZDÁTLAN HÁZ TITKA.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

HOGY a hatalmas robbanás megriasztotta a házban levőket, akiknek sejtelmök sem volt a készülő tüzijátékról, az csak természetes; annyira más egyebet várt azonban Gyula is, hogy a nagy dörrenéstől és rázkódástól félholtra ijedten tántorgott a falnak. Csak maga a mester, Karcsi, nem csodálkozott tulságosan. Kissé meglepődött ugyan, de mint afféle jeles mester, mindjárt tudta, hogy... no, hogy valahol valami hiba esett a remek munkájában.

— Ejnye no! mondá. Hiszen nem egyszerre köllött volna föllobbannia... Most már oda a sok jó puskapor! Valjon hol esett a hiba?

Ezt azonban, sajna, egyelőre nem eszelhetette ki, mert az egyik ablakból parancsoló hang szólalt meg, az igazgató félelmes hangja:

— Látlak! Jőjj fel ide élembe tüstént!

Futvást indult meg Karcsi, de biz' egy csöppet sem kívánczolt az igazgató urral való találkozásra. A kapu alatt még ott találta Gyulát, aki nem tudta, mitevő legyen.

— Hamar! kiáltott rá Karcsi. Fussunk a szobánkba!

— Mi haszna? Hallottam, mikor az igazgató ur azt kiáltotta, hogy meglátott.

— Persze, látott valakit. De a sötétben nem tudhatja, kit látott. Ha egyszer a szobánkban leszünk, senki sem bizonyíthatja ránk, hogy mi voltunk itt.

Siettek, azaz csak akartak. Mert amint a lépcsőházba értek, hallották, hogy valaki gyorsan jön a lépcsőn lefelé. Rá is ösmeretek már messziről a felügyelő tanárra.

— Most már hiába minden, szólt Gyula. Bizonyosan minket keres.

De Karcsit nem olyan fában ringatták, hogy rögtön csüggedjen. Találékony esze volt neki, most is mindjárt bebizonyította.

— Keresni kereshet, de nem talál meg, sugta. Ide buvunk be, amíg odább nem megy.

A lépcső alatt egy kis benyiló volt, melyben a házi szolga tartogatta a seprőit, keféit és más szerszámaikat. A szűk és tele tömött kis lyukban éppenséggel semmi hely sem kínálkozott a két menekülőnek; de hát köllött, okvetlenül köllött. Bebujtak és összekuporodva, szörnyen kényelmetlen állapotban gubbasztottak a különféle lim-lom tetején. Karcsi behuzta és erősen fogta a fülke ajtaját és így teljes sötétségbe is jutottak.

Ez nem lett volna baj, mert ha nem láttak is, de hallani jól hallhattak mindent. Nem nagyon biztató volt, amit hallottak. A tanár leérkezett a lépcsőről, de nem távozott messzire, hanem a kapu alá vezető ajtóban állt meg. Nyilván ott akarta galléron fogni az udvarról befelé menekülő bünöst.

— Csakhogy már elkésett, gondolá Karcsi elégedetten.

Egy-két percczel később még valaki jött le a lépcsőn. A bujkálók mindjárt tudták, hogy a szolga az, mert a tanár így szólt:

— Nézzen szét az udvaron, Mihály! Akit talál, vezesse ide.

Mihály nagyon alaposan átkutatta az udvart, sokáig maradt oda, nagy boszúságára Karcsinak és Gyulának, akik már alig-alig birtak megmaradni kuporgó, keserves helyzetökben. Végre azonban előkerült a szolga, hallották, hogy jelenti:

— Kérem alássan, nincs az udvaron senki. Minden zugot fölkutattam.

— Hát hová lett az a gézengúz? szolt a tanár boszusan. A kapu már csukva van, ki nem szökhett.

— Bizonyosan bemenekült már a szobába, vélte Mihály.

— Az nem lehet. A robbanás után rögtön siettem a folyosóra és jöttem lefelé. Találkoztam volna vele. Itt lent rejtőzik valahol.

Hejh! Ne lett volna csak éppen a Mihály szolgálja az, a kivel beszél, soha sem akadt volna a tanár reá a két diák buvóhelyére. De a szolgának mindjárt eszébe jutott a fülke s így szolt:

— Az udvaron nincs senki, az bizonyos; ha föl sem ment a szobájába, akkor itt lappang valahol. Van itt egy kis benyiló, hátha...

Nem is mondta tovább. A tanár gyorsan oda lépett és fölrántotta a fülke ajtaját. Persze, nem hiába.

— Bujjatok csak elő, barátocskáim! (Lásd a képet a 356. lapon.) Hadd lássam, kik vagytok?

Jaj de szívesebben kuporogtak volna ott még tovább is, akármily kényelmetlenül, akár reggelig is, mint hogy előbujjanak! Ám hiába, elő kellett bujni.

— Karcsi! No, ezt bizvást előre is tudhattam volna, szolt a tanár. De te is, Gyula?! Már ezt nem vártam.

— Én... én... kérem... nem is... csak néztem... a tüzi-játékot, hebegte Gyula.

— És azért vélted szükségesnek, hogy bujkálj? Gyönyörű tüzi-játék volt, mondatom!

— Nem úgy gondoltuk, rosszul sült el, mentegetőzött Karcsi. Nem akartunk egyebet, csak... csak egy kis tréfát...

— Jól van, fiacskám, ismerjük a te tréfáidat. Az igazgató ur maga kíván számolni veletek, — hát csak előre szaporán! Egy-kettő!

Karcsinak ez már nem az első ilyen utja volt, eleget számolgatott már vele az igazgató. Nem is nagyon esett hát ki a sodrából, jóformán előre tudta, mi lesz a számadás eredménye. De Gyula még nem volt efféléhez szokva, neki még soha sem volt valami nagyobb számadása. Hol vörös lett, mint a főtt rák, hol sárga, mint a viasz és halálosan szégyenkezett; de hát persze mégis csak oda köllött állania a szigoru igazgató elé.

Az a számadás, — no, az keserves volt. El köllött mondaniok mindent, aztán következett a kemény dorgálás, végül pedig a büntetés: három napi szoba-áristom, kizárás a közös asztaltól s helyébe bőjti koszt, a szünet-órák alatt pedig külön írásbeli nehéz dolgozatok készítése, szigoru felügyelet alatt.

Keserves volt ez mind, egyenként és összesen. Mikor a többi pajtások a terített asztalhoz ültek, ők ketten külön a szobájokban kaptak valami kevés sovány harapni valót; és mikor a szabad órákban az összes diákság kint mulatott a tágas játszó-téren, akkor ők ketten nehéz latin és számtani feladványokon rágódtak. És mégis, — Gyulának nem ez volt a legnagyobb büntetése, hanem az, hogy most már egy sorba került Karcival.

Eddig a jobb diákok sorában állt és ő is csak úgy félvállról nézett Karcsira. Most már, jól látta, ő reá néznek úgy a

derekabb fiuk, huzódoznak tőle. Hogy ne! Hiszen a Karcsi pajtása! Pedig dehogy akart ő azzá lenni! De hát az a szerencsétlen kölcsön felöltő, a melyért hálás akart lenni! Az keverte bele ilyen röstelni való társaságba. De be is telt vele és elkeseredetten lobbantotta Karcsinak a szemére:

— Miattad kerültem a hinárba! Vége a becsületnek az igazgató ur és a tanárok előtt! Ki tudja, mikor köszörülhetem ki a csorbát! Bár csak szoba se álltam volna veled!

— Lám, lám, de kurta az emlékezeted! felelé Karcsi gunyosan. Bezzeg hálálkodtál akkor, mikor a felöltőmmel megmentettelek a bajtól. No, többször ugyan nem kapod kölcsön!

Gyula ezt most már nem igen bánta. Az idő ki-melegedett, nem volt többé szükség felső kabátra. Legujabb viszontagságai közepett szinte meg is feledkezett róla, hogy nem éppen csak a felsőkabát elvesztése az ő nagy baja. Mihamar gondolnia kellett azonban rá újra.

Letelt a szoba-áristom, a büntetés, bele zökkentek a rendes kerékvágásba. Mind-

járt az első napon Gyula ugyancsak örült, hogy hatalmas étvágyával ismét oda ülhet a terített közös asztalhoz. Hajh, de mire oda került, már tökéletesen elmúlt az étvágya és míg a többiek vigan lakomáztak (Lásd a képet a 357. lapon.), ő búsan elmerülve bámult a tányérjára és szinte enni

is elfelejtett. Azt hitték, hogy még a büntetés miatt röstelkedik. Pedig nem az volt az igazi oka.

Épp az ebédhez készülődtek, mikor a szolgáló levelet adott át neki. Máskor nagyon megörült az ilyen levélnek, rögtön ráismert az apja kezeirására; de most aggódva bontotta fel, előre gyantította, miről szól. Csöppet sem csalódott, mert apja ezt írta:

»Kedves fiam! Már egy hete várom az elismer-

vényt arról a levélről, melyet a kezébe adtam, hogy postára add. Ma Ilonkától kaptam levelet s egyebek közt azt írja, hogy találkozott veled és megtudta tőled, hogy leveletem föladtad a postára. De a levél nem érkezett rendeltetése helyére, Halmay ur már táviratilag is sürgeti. A levél tehát eltévedt valahol a postán és most

— BUJJATOK CSAK ELŐ!
(Lásd a 355. lapon.)

szükségem van az elismervényre, hogy a posta-hivatalnál fölszólalhassak és a fontos levelet kerestessen. Küldd el tehát *rögtön* azt a postai elismervényt. Jövőre pedig nagyobb pontosságra törekedjél, mert azt az elismervényt mindjárt a megérkezésed

utáni napon kellett volna elküldened. Ölel szerető *atyád.*»

Hát hogy ne mult volna el az étvágya! Hiszen a szoba-áristom és minden unalmas feladvány valóságos multság ehhez a véget nem érő zaklató bajhoz képest! Az

... VIGAN LAKOMÁZTAK. (Lásd a 356. lapon.)

apja most már sűrgeti az elismervényt, mert az a Halmay ur sűrgeti a levelet. De hát hogy küldhesse az elismervényt, mikor nincs? Halmay ur pedig ugyan várhatja a levelét, mikor az ott van a felöltő zsebében, a felöltő meg... igen ám! hol

a felöltő? Talán mégis jobb lett volna, ha akkor ott marad abban az elátkozott gazdátlan házban és még egyszer alaposan átkutatja.

Nem volt senkije, akivel legalább tanácskozhatott volna. Az öccsével, Zoltánnal,

összepörölt s a kényes öcs keményen tartja magát.

— Nem állsz velem szóba? Jól van, hát megvárom, amíg szóba állsz, mondotta.

És aztán ő sem állt szóba. Pedig, igaz ami igaz, ez a csöndes Zoltán nem sokat ér ugyan a pajkos játékoknál, de ha valami nehéz dolgot kell eligazítani, nagyon okosan tud gondolkozni. Hanem arról persze szó sem lehet, hogy beavassa a titokba. Ilonkának is sokszor akad jó ötlete, de még ha találkozhatna is hamarjában vele, most már tőle sem kérhet tanácsot, mert hiszen multkor azt mondta neki, hogy a levél dolga rendben van.

Minek is mondta azt neki! Tessék! Ezzel még rosszabbra fordította a dolgát, mert Ilonka megirta haza, hogy a levél dolga rendben van. Most már nem írhatja apjának azt, hogy a levél elveszett.

Egészen bele zavarodott. Mit tegyen? Mit tehet? Csupán az menthetné ki a hinárból, ha visszaszerezhetné a levelet. Ha az a szerencsétlen ócska ház csakugyan üresen áll, akkor a kabát a levéllel mégis csak ott van. Nem lehetetlen, hogy akkor éjjel, midőn ijedten és izgatottan indultak a ház újabb átkutatására, akár ő maga, akár valamelyik pajtása hirtelenében megkapta a kilincsen lógó kabátot és egy darabon vitte, aztán eldobta. Tehát mégis csak ott kellene keresni. Igen, de ha a holdban van az a kabát, akkor sincs messzebb. Mert arról szó sem lehet, hogy oda mehessen.

Hirtelen eszébe jutott [valami.

— Engemet nem eresztenek el, de Flóris minden héten ott jár közel. Bajos dolog ugyan, hogy bele avassam a titokba; de tudom én a módját!

Mindjárt föl is kereste Flórist és félre hívta az udvar egy csöndes zugába.

— Fontos beszédem van veled, Flóris. De meg köll ígérned, még pedig becsület-szóra, hogy nem szólsz róla senkinek. Nézd, ezt a szép uj tollkést . . . csak néhány napja vettem . . . ezt szívesen neked adnám.

Flóris mohón kapott a kés után.

— Dehogy szólok! mondá. — Nem szoktam én fecsegni. Bátran elmondhatsz nekem akármilyen titkót.

— Egyelőre valóban nagy titok. Arról a minapi kalandunkról van szó . . . tudod, mikor ott a vasuti állomáson rekedtünk. Az volt a tervünk, hogy a te szüleid házáat keressük fel, ott kérünk éjjeli szállást; el is indultunk, de eltévedtünk és abba a gazdátlan üres házba jutottunk.

— Ezt én már ugy is tudtam, felelé Flóris. — Aztán mit csináltatok ott?

Gyula elbeszélte röviden, végül pedig rátért az igazi tárgyra, arra, hogy a felöltője s ebben egy nagyon fontos levél ott maradt a gazdátlan házban; Flóris tehát holnap, — mert épp szombaton folyt köztök ez a beszéd, — mikor otthon lesz, sétáljon át a gazdátlan házba, keresse meg a kabátot és hozza el.

— Van eszemben! szólta Flóris. Majd én azzal töltöm a vasárnapot, hogy a te kabátodat keressem!

— Meghálálom a fáradságodat . . . nem kívánom ingyen.

— Az más. De az a kérdés, mit adsz a fáradságomért?

Kezdődött az alku. Gyula mindenféle apróságot ígért, de Flóris nem volt olcsón kapható, mikor tudta, hogy nagy szükség van rá. Kereken kimondta, hogy neki a Gyula szép ezüst óraláncza kell, még pedig

ugy,
szin
büsz

indu

M

mag

—

teser

—

bát,

F

Gyu

ségh

volt

lenü

Hoz

jönn

ugy, hogy Gyula ezt előre átadja. Gyula szinte elképedt. Ez a szép láncz volt az ő büszkesége. Nem, ezt már még sem adhatja.

— Amint tetszik, szólt Flóris és odább indult. Akkor hát nem is keresem.

Mind hiába, áldozni kell! Gyula elszánta magát, oda adta az ezüst lánczot.

— Itt van, fogd! De aztán te is becsületesen váltsd be a szavadat!

— Abban nem lesz hiba. Ha ott a kabát, elhozom.

Flóris a szokott idejében haza rándult. Gyula az egész vasárnapot kínos feszültségben és nyugtalanságban töltötte. Nem volt kedve semmihez, csak várta türelmetlenül az estét, amikor Flóris megjön. Hozza-e a kabátot, levelet? Oh, csak már jönne!

(Folytatása következik.)

KÉT KIS MAGYAR.

(Képpel a czímlapon.)

*A képünket nézitek
S hogy kik vagyunk, kérditek?
Nem lehet kétségetek:
Két igaz magyar gyerek.*

*A vállunkon czifra szűr,
Ki van varrva remekül.
Tarnóczaí kis bojtár —
Szebb szűrben még az sem jár.*

*Czifra szűr nem türi meg
Az idegen süveget.
Pörge a mi kalapunk:
Magyarosan így vagyunk.*

*Budapesti nagy körut
Lát sok nagy és kis fiut;
De nem akad egyhamar,
Köztük két ily kis magyar.*

A TÜNDÉR RABJA.

— Mese. —

(Képekkel a 360., 361. és 364. lapokon.)

— HERNYÓ pajtás, mit alszol? Talpra, szaporán! Talán még nem is tudod a nagy ujságot? szólt valaki egy kis hasadékból a rögök alól.

— Mi az már no? dörmögött a hernyó, álmosan heverészve a zsenge káposzta-palánta tövével. — Micsoda zenebona ez? Már aludni sem lehet békességben!

— Nem ám, mert ideje, hogy utra keljünk, felelé a hasadékból a cserebogár-báb.

— Utra? Szeretném tudni, hová?

— Föl a tündér-hegyre, a legislegtetejére.

— Van eszemben! Nincs nekem ott semmi dolgom, szólt a hernyó és tovább akart aludni.

— Már hogy ne volna dolgod neked is? makazkodott a cserebogár-báb. — Szárnyat kapunk ott mindnyájan, aztán röpködni fogunk, akár a madarak.

— Engemet ugyan el nem bolondítsz, hitetlenkedett a hernyó.

Egy tarka lepke röppent el épp akkor közelökben és közbe szólt:

— Már pedig elhíheted, mert igaz. Én épp most jövök onnan. És az én szárnyamat még Tündike király-kisasszony szötte, ugyancsak sok sirás-rivás és könnyhullatás közt. Nektek már Delike királyfi készít szárnyakat.

— Mit? Hogyan? Nem értjük.

— Meghiszem. Ti eddig nem törödtetek a szárnyas világ bajaival. Majd ha szárnyakat kaptok, vigyáznatok köll ám, nehogy olyan pajkos és kegyetlen gyermekek kezébe kerüljete, amilyen volt Tündike. Persze, most már nem olyan, mert keservesen meglakolt. De régebben abban telt a gyönyörűsége, hogy pillangónak, bogárkának, ha csak megkaparíthatta, kitépdeste a szárnyát. Végre megsokalta a mi védő tündériünk, aki szárnyainkat adja. Oda csalta a magas tündérhegy tájára, elfogta, rabul tartotta és ott aztán éjjel-nappal

szőnie kellett a fiatal bogárkák részére szárnyakat.

— Nagyon helyes! De miért nem teszi többé?

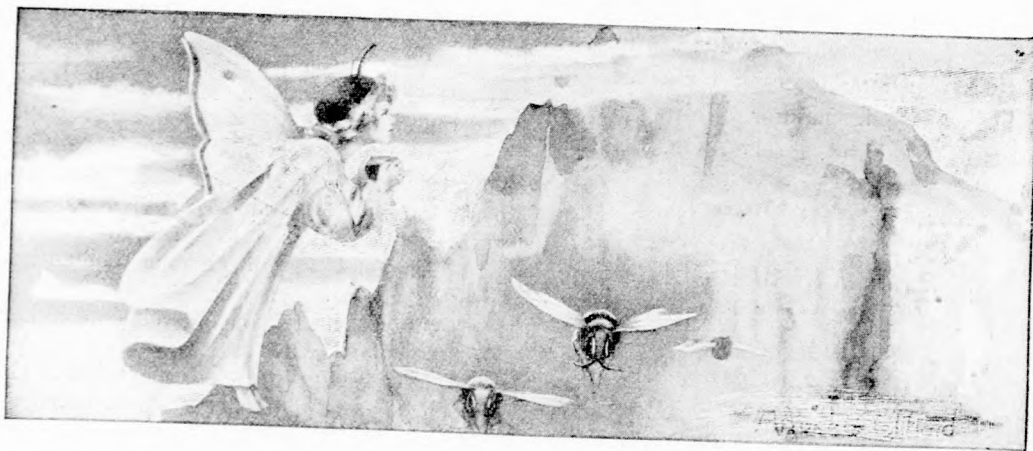
— Elszabadult onnan. Testvére, a bátor és jóságos Delike fölkutatta és nagy bajjal, sok veszély közt hozzá férközött, sikerült is Tündikét szerencsésen megszöktetnie; de ő maga nem sietett eléggé, a mogorva törpe ör megcsipte és büntetésül most Delike királyfi készíti a szárnyaeszkákat, míg csak őt is ki nem szabá-

ditja valaki. Csakhogy olyan nem akad! Mert őt a hegy csucsára vitték föl. Azért kell nektek oda fölmásznotok.

Már erre megmozdult a lusta hernyó is.

— Menjünk hát, próbáljunk szerencsét! Ha valóban kapunk szárnyat, az mégis csak kellemes lesz. Jobb röpnél, mint csúszni-mászni.

Megindultak, mendégéltek, eljutottak a felhőkbe nyuló tündérhegy tövébe. Onnan elkezdtek kapaszkodni fölfelé. De mennyien! Száz meg ezer fajta bogárka kuszott,

... RÖPÜLT A SZIKLACSÚCS FELÉ. (Lásd a 363. lapon.)

mászott egymással versenyezve föl a meredek sziklán, hogy mentül előbb szárnyaeszkához jusson.

Fönt a felhők magasságában pedig a jó Delike éjjel-nappal dolgozott a szárnyaeszkákon, hogy mindenkinek jusson, aki jelentkezik. Bizony bele fáradt; de pihennie nem volt szabad. Ha csak egy-két pillanatra is abba hagyta, az a mogorva és goromba törpe ör tüstént oldalba bökte az alabárdjával.

— Micsoda lustálkodás ez! Dologra!

Akármilyen jó és türelmes volt Delike, végre mégis csak nagyon elkeseredett. Ez

lett a jutalma testvéri szeretetének! Örökös rabbá lett! Hiszen igaz, el volt szánva mindenre és mivel elérte célját, kiszabadította testvérkéjét, Tündikét, viselnie köll a sorsát, hogy most már ő szenved itt helyette; de hát ez mégis csak keserű sors! Gonosz tündér ez a tündér, hogy meg nem szánja az ártatlant!

No de legalább meg is mondta neki, mikor a tündér oda lépett, hogy nézze, jól végzi-e a munkáját.

— Kegyetlen vagy, gonosz tündér vagy! Mi jogon büntetsz engemet? Soha senkinek

... VIGYÁZZ, EL NE ÁRULJ! (Lásd a 363. lapon.)

sem vétettem, még a legkisebb bogárkának sem. Hogy a testvérkémet kiszabadítottam, azt testvéri szeretetem parancsolta, bűn számba nem mehet. Követelem tehát, hogy bocsáss szabadon!

A tündér mosolyogva fordult a törpe örhöz és így szólt:

— Hallod, öreg? Követeli! Hahaha! Jól vigyázz ám reá, mert bizony még megszökik!

— Az ám, dörmögte az öreg gunyosan. Ha csak le nem ugrik innen a felhők magasságából. Azt pedig nem tanácsolom neki, mert palacsintává lapulna odalent.

— Hallod, barátcskám? szólt újra a tündér. Effélén tehát ne törd a fejedet, hanem dolgozzál szorgalmasan. Magad szerzed sorsodat, mikor kiszabadítottad Tündikét, aki rászolgált a büntetésre. Helyette most te vagy rabom.

— De Tündike is rég megbánta a hibáját. Nem igazság, hogy helyette szenvedjek, mikor őt magát is szabadon kellett volna már bocsátanod.

— Itt a bökkenő, fiacskám. Bizonyos vagy-e felőle, hogy Tündike megjavult?

Már biz' erre Delike adós maradt a felelettel. A tündér pedig így szólt:

— Te megszabadítottad a bűnöst. Ha akad, aki tégedet, az ártatlant, megszabadít, akkor szabad leszel. De másképp nem.

Elszomorodott Delike, mert jól tudta, hogy az ő megszabadítását senki még csak meg sem próbálhatja!

Ezen közben a szerencsésen megszabadult Tündike éppen nem érezte magát boldognak visszanyert szabadságában. Mikor észre vette, hogy a testvére elmaradt tőle, váltig kereste, kutatta, de persze hiába. Nagy lett a szomorúsága és a tündér, ha így látja, bizony nem kételkedett volna, hogy Tündike már teljesen megjavult. Sirt, zokogott, mindent megtestet volna, de hát azt sem tudta bizonyosan, hová lett Delike?

Csak busult, csak bolyongott s amint egy bokor tövében megpihent, egyszerre csak észre veszi, hogy ketten is sirdogálnak ott. Méhecske ült a bokor egyik ágán, az kesergett:

— Jaj nekem, jaj nekem! Az én szép szárnyaescskám! Vége van, oda van! Mi lesz most már belőlem!

— Mi a bajod, szegény méhecske? kérdezte Tündike.

— Nagyon nagy! Megriasztott egy gonosz, éhes veréb, e bokorba menekültem, nem gyanítva, hogy tüskések az ágai. Szárnyam tüskébe akadt, menten össze is szakadt, röpködni többé nem tudok, gyászosan elpusztulok!

— Ne csüggedj, méhecske! Hátha lehet segíteni a bajodon? Érték ám én ehhez a mesterséghez, sokáig köllött üznöm, bár kedvem ellenére. Lám, most jó hasznát veszem.

Dologhoz látott s ügyesen, gyöngéden úgy összevarrta, helyre igazította a méhecske szárnyaescskáját, hogy ez ujkorában sem lehetett szebb és jobb.

Meg is mondta ezt a méhecske, amint a szivességért hálálkodott.

— Varrásban, szövésben már csak mégis ügyesebb a leány a fiunál. Pedig ügyes volt az a fiucska is, aki az én szárnyaimat szőtte.

— Mit beszélsz? Talán ott fent a tündér-hegy csucán?

— Persze!

— Akkor az senki más, mint Delike, az én édes jó testvérkém! Engemet megszabadított s ő maga jutott rabságra!

Most sirt még csak és zokogott Tündike oly keservesen, hogy a jó méhecskének megesett rajta a szive.

— Ejnye no! Ejnye no! Mit is fecsegetem, hogy úgy megrikattalak? Nem akartalak megszomorítani. Jaj, de sajnálom, hogy szóltam!

— Ne sajnáld, jó méhecske! Legalább tudom, hol van a kedves testvérkém. És ha egy kis szivességet akarnál tenni, arra kérnék, röpködj oda föl és mondd meg Delikének, hogy gondolok reá, igyekezni fogok, hogy kiszabadítsam.

— Szívesen megtenném, de nem lehet, nem szabad. Senki oda vissza nem térhet. Hanem tudod mit? Jőjj velem a mi király-

nőnkhez, ő tudós és hatalmas, bizonyosan tud számodra is jó tanácsot.

Ment Tündike a méhecskével, eljutottak a méhkirálynő elébe, aki figyelmesen hallgatta kedves méhecskéje elbeszélését, aztán így szólt:

— Oda valóban senki sem térhet vissza, legföljebb te magad, Tündike.

— Oh! De hiszen az lehetetlen! Csak röpülve lehet oda följutni, nekem pedig nincsen szárnyam.

— Azon segíthetünk. Majd készít Delike és egy kis fortélylyal ide kapjuk a számodra.

Odafent Delike ugyancsak elcsodálkozott, mikor egy napon néhány méh-baba mászott eléje és mialatt felöltötték a számukra készült szárnyacskákat, ezt sugták:

— Delike, készíts egy pár nagy szárnyat, amilyen nagyot csak tudsz. Tündike számára való lesz. De ovatos légy, el ne árulj semmit. Majd jönnek más testvéreink, azoknak add át.

Nem értette Delike, de csak dologhoz látott. A gyanakvó törpe őt látta és kérdezte, mire valók azok a nagy szárnyak?

— Ilyen van rendelve, felelé Delike.

A törpe bele nyugodott, azt hitte, a tündér rendelte. Alighogy elkészültek a szárnyak, egy csapat méhecske lehozta Tündikének.

— Jaj, mit érek vele? szólt ez. Én nem ölthetem úgy fel, mint ti, nem nő hozzá a vállamhoz.

— Azon is segítünk, szólt a méhkirálynő.

Hozott olyan viaszt, melylyel a szárnyakat úgy oda lehetett ragasztani Tündikének a vállához, mintha oda lettek volna nőve.

— Így ni! szólt a méhkirálynő. Ebből a csodaviaszból pedig adok is neked egy csomócskát. Röpülj föl Delikéhez s mond neki, hogy készítsen saját magának is szárnyakat, ezzel a viasszal ragaszsa föl, aztán szépen leröpülhet a magasból és szabad lesz.

Föllebbent Tündike s nagy örömele pompásan tudott röpülni. Reménységgel

telve röpült a sziklacsucs felé (Lásd a képet a 360. lapon.), de amint közel jutott, azt látta, hogy nem lesz olyan könnyű célzt érnie, mint gondolta. A mogorva őt nagyon vigyázott. Ha észre veszi s megfogja, akkor ő is megint rab lesz, egy bajból kettő támad, mind a ketten ott rekednek.

Csak röpködött, csak szállongott, leste a jó alkalmat, de hiába. Még csak föl sem emelkedhetett olyan magasra, hogy legalább láthassa szegény Delikét. Az a mérges őt folyvást ott járt-kelt a szikla szélénél, mintha gyanította volna, hogy készülődik valami. Tündike kénytelen volt a sziklához közel, alant lappangani.

Mikor bele fáradt, végre leereszkedett a hegy tövébe, megpihent. Busította ugyan, hogy nem boldogul rögtön; de nem csüggedt.

— Addig próbálgatom, míg végre is sikerül. A jó Delike mennyit fáradott, míg hozzám jutott és megszabadított! En is úgy teszek.

Ujra kezdte, aztán megint újra meg újra, nem fogya ki a türelméből, akárhányszor hiúsult is meg a kísérlete. Végre egyszer, valahára! megleste, hogy a törpe mozdulatlanul állva maradt egy helyben és eltűnődött, aligha el nem szunyókált. Delike pedig szintén a szikla szélén dolgozgatott, az őt háta mögött. Most próbálni lehet szerencsét.

Óvatosan lebbent Tündike fölfelé éppen ott, ahol Delike térdelt. A szikla széle alatt maradvá sugta:

— Delikém, édes jó testvéreim, én vagyok itt! Vigyázz, el ne árulj, csak suttogva szólj! (Lásd a képet a 361. lapon.)

Ámult is, örült is Delike.

— Tündike! Hogy tudtál ide följutni?!

— Azt majd máskor mondom el. Azért jöttem, hogy megszabadítsalak.

— Oh, ha lehetséges volna!

— Lehetséges! Készíts magadnak is szárnyakat. Fogd ezt a bűvös viaszt... a méhkirálynő adta... ha ezzel ragasztod föl a szárnyakat, oly erősen tapadnak a

vállaidhoz, mintha onnan nőttek volna ki...
Ime, mint az enyéim. Pompásan röpködök.

— Jaj de jó lesz...

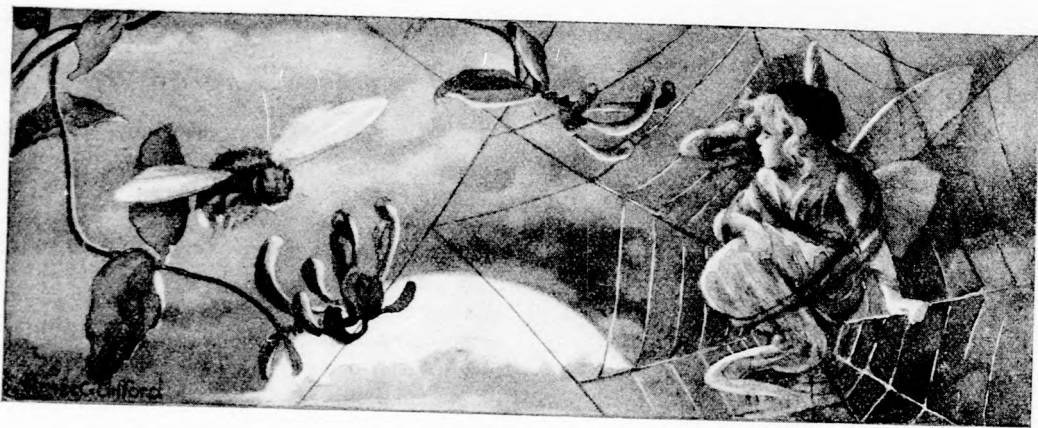
— Csitt... Mozdul a törpe... meg ne
lásson! Mihelyt elkészült a szárnyad, szállj
le bátran. Én itt a hegy tövében foglak
várni!

A gyanakvó törpe csakugyan megmoz-
dult és közeledett. Tündike gyorsan lebo-
csátkozott a hegy tövébe és ott a sűrű
bokrok közé heveredve várta szeretett test-
vérkáját, hogy együtt meneküljenek haza.
Várta nyugodtan, nem türelmetlenkedett.

— Idő telik bele, míg Delike a saját
szárnyait elkészítheti. De meglesz... nem
sokára leröppen hozzám. Oh, milyen bol-
dog leszek, hogy leróttam nagy tartozásomat!

Egyelőre azonban még nem volt a tar-
tozás leróva. Várt Tündike, de bármily
türelmesen várt, végre mégis sokallani
kezdte az időt. Miért nem jön Delike?
Már igazán elkészülhetett volna. Csak nem
akadályozza valami? Nem, az nem lehet,
jól ki van tervezve minden.

Megint mult az idő; Delike mégsem
jött. Tovább már nem birt Tündike a

... MEGJÖTT A MÉHECSKE. (Lásd a 365. lapon.)

nyugtalanásával. Meg köll tudnia, mi
történik oda fent.

Lassan, ovatosan felröppent a szikla
tetejéig és kémlelődött. Láta Delikét, aki
nem igen messzire kuporgott és dolgozott,
de, oh! olyan bubánatos képpel! Valami
baj van, az bizonyos.

Addig-addig leskelődött Tündike, míg
meglesett egy alkalmas pillanatot, midőn
a törpe őt odább sétált és háttal fordult.
Ekkor Tündike hirtelen följebb lebbent,
hogy Delike megláthassa. Meg is látta és
oda sietett.

— Még nem készültél el, Delike? sugta
Tündike. Oly nyugtalanul várlak!

Delike busan sohajtott.

— Már ne is várj tovább, édes testvér-
kém! mondá. Nincs számomra menekülés!

— Miért? Mi történt?

— Az történt, hogy ez a mogorva törpe
ő már multkor is gyanakodott, mikor a
te számodra készítettem szárnyakat. Most
nem szólt, de szemmel tartott és mikor
már elkészültem, elszedte a kész szárnyakat,
megtalálta a bűvös viaszt is, mind elvitte
a tündérnek. Ez pedig mindjárt kitalálta,

mire való és persze nem adta vissza, inkább szigorúan meghagyta, hogy az őr még jobban vigyázzon rám.

— Jaj a gonosz!

— Csitt! Fuss, Tündikém, már jön a törpe! Fuss, nehogy te is rabságba juss! Én immár veszve vagyok!

A törpe őr morogva közeledett. Tündike gyorsan lebecsátkozott és meghúzódott a bokrok közt, a hol legelőszőr sokáig sirdogált. Mikor belefáradt, csendesen busult tovább. De arra nem is gondolt, hogy haza menjen.

— Nem hagyom abba! Az nem lehet, hogy Delike benne maradjon a veszedelemben, mikor én megmenekültem. Addig töröm a fejemet, míg ki nem találok, mit köll tennem.

Ott ült mozdulatlanul, étlen-szomjan és forgatta a fejében, mit tegyen? Hátha a jó méh- királynő még egyszer megsegítené? Amint tehát egy méhecskét megpillantott, megkérte, vigyen tőle izenetet a királynőnek. A méhecske szívesen vállalkozott rá és Tündike szorongva várta a feleletet. Későre járt az idő, a hold már fenn ragyogott, mikor megjött a méhecske (Lásd a képet a 364. lapon.) és így szólt:

— Sajnálom, Tündike, de bizony rossz hirt hozok. Királynőnk azt mondta, hogy nem segíthet tovább, most is majdhogy nagy bajba nem keveredett miattatok. A tündér kitalálta, honnan ered a bűvös viasz, nagyon megharagudott és azzal fenyegetőzött, hogy méhecskének nem ad többé szárnyat. Képzeld, ha mi méhek többé nem röpkölnénk, mézet nem gyűjthetnénk! Csak nagy nehezen tudta királynőnk a haragos tündért megbékíteni.

— Oh, oh! zokogott Tündike. Akkor hát mit csináljak!

— Már biz' itt bajos a segítség. Bele köll nyugodni, hogy egyikőtök a tündér rabja marad. Örülj, hogy nem te vagy az.

Dehogy örült Tündike! Hanem igen is gondolt valamit a méhecske szavai után. Mélyen elgondolkozott, egy kis időre el is szomorodott, de aztán elszánta magát.

— Igen, azt teszem! Meg köll lennie.

Mikor megvirradt, Tündike ismét fönt lebegett a szikla csucsánál. Tervének kedvezett a szerencse: Delike közel volt, a mogorva őr pedig épp a reggelijét szürcsölgette, nem igen figyelt. Tündike egyszerre csak ott termett a meglepett Delike mellett. Szólnia sem engedett, hanem a saját vállairól lekapva a szárnyakat, gyorsan a Delike vállaira ragasztotta, miközben ezt sugta:

— Ne kérdezz semmit, csak tedd, a mit mondok! Én tudom, mit csinállok. Ime, megvannak a szárnyaid, röpködj le... gyorsan... tüstént!

Delike csöppet sem értette a dolgot. Engedelmeskedett, mert azt hitte, hogy Tündikének valami titkos terve van, követni fogja.

Nem követte. Hiszen már nem volt szárnya! Egy-két pillanattal később pedig melléje toppant a törpe őr, aki nagyot bámult.

— No tessék! Már megint cseréltek! Megszóktette Delikét s maga maradt itt helyette.

Fogta Tündikét és elvezette a tündér elébe. Ez nagyon szigorúan kérde:

— Miért tetted ezt? Tudod-e, hogy most már megint te leszel a rabom?

— Tudom, felelé Tündike nyugodtan. De én rászolgáltam, bárha azóta beláttam, meg is bántam a hibámat. Azt azonban el nem viselhetem, hogy ártatlan jó testvérem szenvedjen helyettem. Visszajöttem, őt megszabadítottam s túrni fogom szomorú sorsomat.

Erre a tündér... mit gondoltok, mit tett?

Azt tette, hogy megölelte, megcsókolta a leánykát és így szólt:

— Várva vártam, kihajt-e szivedben az igazi jóság, áldozatkészség. Megtörtént, rászántad magad a szenvedésre, hogy az ártatlant megmentsed. Nincs többé kétségem, hogy igazán megjavultál.

Átkarolta Tündikét, föllebbent vele, azután vitte le és épp akkor értek a hegy

tövébe, mikor Delike A mint földet ért a két testvér, eltűntek a Delike szárnyai, de el a tündér is, csak még e szavát hallották:

— Most már haza sétálhattok. A nagy próbát megálltatók, szivetekben él a jóság, áldozatkész szeretet, éljetez hát már ezentul boldog vidám életet!

A HŰSÉGES BEAUTY.

— Levél Forgó bácsihoz. —

Siófok, május végén.

KEDVES Forgó bácsi! Egy napon a Badacsonyba rándultunk. Kimentünk a Sió-partra, honnan csónakkal eveztünk át a tulsó parton levő hajókikötőhöz.

Három hűséges kis kutyám: Beauty (olvasd: Bjuti) Missy és Fifi elkísért bennünket a csónakig és különösen Beauty nagyon elégedetlennek látszott, hogy a csónakunkba nem szállhatott be. Gondolt egyet: gyors futásnak eredt, hogy a Sión átvezető vasuti hidnak kerülve, a hajókikötőnél még utólérjen. Mire azonban szegényke odaért, mi már megindultunk. Beauty vinyogva kísérte hajónkat a kőgát végéig, mely a Siót a Balatontól elválasztja; midőn pedig látta, hogy tovább nem követhet, elszántan beleugrott a vízbe és a hajó után uszott.

Én ekkor meghatottan kértem édes apámat, engedje meg, hogy a hű Beautyt a

hajóba beveggyük, és így magunkkal vihesük. Jó édes apám meg is engedte.

Beauty megkapta hűségének jutalmát, mert azóta mindnyájunknak elkényeztetett kedvencze, amit Missy és Fifi ugyancsak zokon vesznek.

Purgly Alice.

RÓZSIKA ÉS A RÓZSA.

— A »Kis Lap« színes műmelléklete. —

RÓZSIKÁRA magára is akárhányszor rámondták, hogy olyan, mint a rózsza: piros, üde, mosolygó, csak épp hogy tövisei nem voltak. Nem is volt hát mégsem igazi rózsza, hanem kedves jó leányka.

Mindenki szerette Rózsikát, Rózsika pedig nagyon szerette a rózsát, ezt az illatos szép virágot. Csakhogy egy kis bajjal járt ez, mint rendszeren, mikor az ember azt szereti, a mije nincs. Rózsikáéknak nem volt kertjük, tehát nem volt rózsafajuk sem és így Rózsika csak ritkán gyönyörködhetett rózsában.

Pedig, lám, Esztiéknek sincs kertjük és Eszti, aki szintén nagyon szereti a rózsát, mégis dicsekedve mutatta neki, milyen szép rózsája van.

— Kitől kaptad?

— Senkitől, felelé Eszti kezes ravasz hunyorgatással. Van a szomszéd néni nek elég. Egy nagy rózsató épp az ajtajában virít. Arra mentem, szakítottam.

— Oh, de hiszen az nem szabad!

— Kérdem is én! Maradt ott még elég. Jut neked is, csak ügyesen fogj hozzá.

Rózsika el is sétált a szomszéd néni háza felé, látta is a nyiló rózsákkal teli fácskát. Azután gondolkozott és, megemlékezve az Eszti tanácsáról, ügyesen fogott a dolgához. De nem úgy ám, a hogy Eszti gondolta és tette. Oda lépett az ajtóhoz és nem a rózsatóhoz nyult, hanem becsöngetett, mire maga a néni jött elő, aki jól ismerte őt.

— Mi ujság kicsikém? Mi a kívánságod?

— Kedves néni, szépen kérem, adjon egy rózsácskát nékem!

— Szívesen, kedves jó gyermek! Van bőven, örömet juttatok belőle annak, aki kér. Nem úgy, mint az a vásott Esztike, aki, jól láttam, settenkedve jött ide és loppal csent a rózsáimból. No, rajta lesz a szemem, majd megcsipem én még őt! Te azonban, Rózsikám, jőjj el minden nap hozzám és mindig kapsz friss virágot.

Ekkép nagyot fordult a dolog. Esztike csakugyan rajta vesztett, büntetést is kapott és messzire elkerülte a szomszéd néniék még a háza táját is; ellenben Rózsika mindennap becsöngetett és illatos rózsabokrétával tért haza. Még ő is adhatott másnak.

Irigyelte is Esztike, meg el is tűnődött rajta.

— Ugy látszik, Rózsika jobban eltalálta. A ravasz ügyeskedésnél a kérő szó többet ér, mert amaz csak büntetést, ez meg szép rózsát terem.

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A titok. — A városi vendég. — A piros kendő“.

Elbeszélések az ifjuság számára, képekkel, díszes vászonkötésben. (A „Forgó bácsi könyvtára“ című sorozat egyik önálló kötete.)

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LX. köt. 21-dik számában közölt rejtett név megfejtése:

Könyves Kálmán.

Helyesen fejtették meg: Kelen Emmike és István, Fellegi Vilmos, Háy Irén és Juliska, Jörg Mariska, Vásárhelyi Pál, Kílczér Gyula,

Szentirmai Imre, Geréb Andor, Schödl Ervinke, Luczenbacher János, Darvay Margit és Kálmán, Halmi Oszkár, Ranschburg Béla és Pál, Mérey Dalma, Stein testvérek, Temesváry Laczika, Holl Ernő és Egon, Altstock Hugó, Blumenthal Rudolf, Garai Lujza és Mariska, Szakáll Paula, Beke Bertó és Gyula, Ágfalvi Endre, Puskás Irénke, Scherz Blanka, Keller Andor, Kövesi Jenő, Romeiser Jolán, Szontagh Antónia és Kató, Benkó Márta és Iván, Kornstein Egon, Mály Nándorka, Fischer Ella és Lili, Máder Hedvig és Emma, Feichtinger Edith, báró Jeszenszky Miklós, Grubits Tivike, Nicolini Eugénia, Gyárfás Laczi, Berger Miklós és Tivadar, Szigethy Margit, Nellike és Tibor, Pap Lilike, Rakovszky Zsófia, ifj. Hofhauser Ödön, Schack Anna és Ella, Hirsch Emma, Hollós László, Jedlicska Jolán és Margit, Gyóry Sarolta, Szűts Gizella, Kazy Péter, Jantsits Jolánka, Tibor és Bandi, Zettl Oszkár, Lengyel Margit és Kálmán, Junger Imre, ifj. Latinovits József, Lów Lenke, Térfy Marianne, Poór Erna, Purgly Alice, Bayer Anti, Ponger József, Hertelendy Bandi, Fischer Károly, Péterfy Vilma, Sinkovits Clarisse és Ilma, Pongrácz Gizella, Veress Gizi és Józsi, Vidonyi Annuska és Iluska, Ricska Laczika, Ybl Ida és Márta, Trautwein Mariska, Schvarcz Irén, Scheiber Etel és Margit, Kovács Mariska, Hauer Dóra és Ernő, Rhédey Margit és Zoltán, Földes Bandi, Schuch Ilus, Winkler Tibor, Szohner Tivadar, Lukinich Mariska és Tilda, Véghelyi Lajoska, Szántó Olga és Ernő, Chyzer Ilonka, Vagner Elza, Kuhinka Béla, Dominig Ilonka és Erzsike, Jurenák Gizi, Babics Madelaine (Vonalozd meg a papírost, amíg bele nem gyakorolod magadat az egyenes sorok írásába! F. b.), Kovács Irén, Kiss Margit, Márkus Böske, Schwartz Margit, Szilágyi Ernő, Szabó Miklós, Kovács Lily, Snábel Béla, Kálmán Juliska, a gyula-szent-benedeki uradalmi iskola »Kis Lap« gyermekköre nevében Pützner Rudolf, ifj. Bauer Ottó, Szilágyi Gabriella és Jenő, Kuffler Lajos, Szentkirályi Olga, Tivadar és Béla, Forberger Stefánia, Grossman Jenő és Vilmos, Bábén Aladár, Szíjjártó testvérek, Trebitsch Károly, Mezey Aranka és László, Katona Irén, Nellike és Zsiga, Meiszelsz Laczi, Szalay Piroska.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Beke Bertó és Gyula, Kassán*, kiknek a jutalom-könyvet (»Rüstig Zsigmond, az új Robinson« irta Marryat; a magyar ifjuság számára lefordította dr. Dulácska Géza, 94 képpel, kemény kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LX. köt. 20-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Péterfy Vilma, Ponger József, Lów Lenke, Winkler Tibor, Schara Aranka Neumann Lina.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Lőw Lenke. Bocsánatkérésre még az sem szorul, aki egyáltalában nem küld be megfajtást. Mert ez nem kötelesség, hanem jog; él vele, aki akar. Ellenben a tanulás: kötelesség. Tehát úgy van helyesen, hogy első sorban ezt végzed és csak ha még telik az időből, akkor foglalkozol rejtvényekkel, szórakozással. — **Dorina néni.** Elénk sajnálatunkra nem ígérhetjük a levélbeli kívánság teljesítését. A közlemények csak általános jellegűek lehetnek, ami teljesen kizárja egyesek családnevének beleszövését. E szerkesztési elv mellőzése azt a vádat vonhatná a lapra, hogy magán kedvteléseknek szolgál. — **Boncz Edith.** Örömmel vettem a levelező lapodat, azaz hogy a Sáríkáét és Zoltiét. Öleld meg őket Forgó bácsi nevében. En meg téged öllelek szívből. — **B. A. urnó, N.-Kanizsa.** Köszönet a jó baráti meleg érdeklődésért, mely az értesítésből szól felénk! Ami magát az elmondott esetet illeti: nem egészen új előttünk, hogy arról az oldalról ily módon járnak el; de nekünk az nem árt és legfőjebb szánakozhatunk rajta. A hazabölcsének, Deák Ferencznek ismeretes példázatát, mely abban végződik, hogy: »Szabad, szabad, de tisztességes ember nem teszi, a tisztességtelen verseny siralmas kóbor ügynökei soha sem fogják megérteni, kivált ha a gazdától az az utasításuk van, hogy provisió fejében mindent próbáljanak meg, ami csak a büntető törvénybe nem ütközik, tehát »szabad«. Van azonban másféle büntetés is, nemcsak bírósági: a jó ízlésű emberek megvetése, mely az afféle szemérmetlen tolokodást sújtja. Ugy látjuk, ezt az eredményt ott is elérte az illető s ez nekünk elég. — **Hertelendy Bandi.** Nagyon régi és szeltem ismeretes az a feladvány, hogy olyan vonalakból miképen lehet azt a számot feltüntetni. Tehát nem közölhetem. Hogy azt a minapi megjegyzést mások után irtad le, azt úgy is tudtam, mindjárt akkor meg is említettem. Jövőre bizonyosan ovatosabb leszel. — **Schönstein Mariska.** Egészen jó az a te rejtvényed (nem »talány«, mert ez rossz szó), csak az a baja, hogy, azt hiszem, meg nem fejthető. Vagy ha nem is éppen lehetetlen a megfajtása, de napokig, talán hetekig kellene próbálgatni. Ugyanis huszonegy betű oly tömördek változatban csoportosítható szavakba, hogy alig lehet a végére érni. Amde mégis besorozom, ha meggyőzől róla, hogy az ilyen feladvány megfajtása nem túlságosan nehéz és időrabló. Meggyőzől pedig azzal, hogy először te magad fejtesz meg egy ilyen feladványt. Ez méltányos és igazságos feltétel, ugy-e? Tehát föladom neked a következő nevek: *Ede, Elek, Emil, Éva, Ewald, Éliás, Ézsau, János, József, Ottó, Oszkár, Gyula, Győző, György, Gyárfás, Huba, Henrik, Lajos, László, Lipót, Lambert, Nándor.* Mint látod, éppen annyi, mint a te feladványodban, sőt legnagyobb részt ugyanazok. E neveket rakd úgy

egymás alá, hogy a kezdőbetűkből egy közmondás derüljön ki. Persze egészen más, mint a tied. Két hetet adok a megfajtásra. Akkor majd elvárom a jelentésedet, hogy miképen boldogultál vele. — **Schuch Ilus.** Ime néhány név: Bátor, Pajtás, Szultán, Káro, Vigyázz, Vidor, Csárdás, Morgó, Pajkos. Ezekből választhatsz, ha magad jobbat nem találsz, olyat, mely a kutyácskád valamely különösebb tulajdonságát is jelzi. — **Schwartz Margit.** Kis olvasóim lakás czimeim nálam nincsenek följegyezve. A kiadó-hivatal, mely a lap szétküldésével foglalkozik, vezet jegyzéket róluk. Képrejtvényt természetesen csak megrajzolva küldhetsz, de nem szükséges, hogy a rajz valami tökéletes legyen. Ha a képrejtvény jó, ugys külön megrajzoltatom. — **Szabó Miklós.** Az a te rajzocskád még nem mehet igazi rajz számba; csak arról tanuskodik, hogy talán kedved és tehetséged van a rajzolásra. Akkor azonban ott kell kezdened, hogy szorgalmasan tanulod a rajzolást, a legelső elemeitől fogva. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Schwartz Irén (Budapest, Teréz-körut 31. sz.) levelezni ohajt *Márkus Erzsikével.*

A szüniidei gyermektelep javára: *Kummerer Paula* 1 koronát és 50 fillért.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón!

F. b.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.